

Saapui syksy synkeänä,
vuodenaika viileänä,
kaamosaikaa katsastellen,
pimeyttä puuhastellen,
menoansa maalaellen,
kuvittaen kulkuansa
siveltimin synkänlaisin
välineillä viimeisilla.

Piirtyi syksy synkeäksi,
väreiltänsä harmajaksi,
Tuonelan tuvan kuvaksi,
Manalankin maisemaksi;
onhan murhetta mukana,
taakkana tapahtumia:
kadoksissa arvot, normit,
ihminenkin eksyksissä,
pahuus ollut päällimmäisnä,
itsekkyyys etujsijalla.

Kaamosajan keskiöstä,
pimeyden siimeksestä,
välähtävi, vilkahtavi,
kirkkaus valon säteenä,
se on jouluinen sanoma,
viesti taivahan laelta:

Ällös mieti ihmislapsi,
murhemieltä kanniskele,
syntynyt on lapsukainen,
valkeus iankaikkinen,
ilon lähteeksi sinulle,
tukijaksi turvaisaksi.

Joulu kertoo syntymästä,
tähdestäkin taivaisesta,
miten loistaa lapsosesta,
Kristuksesta kirkkahasta,
valo aikaan tummaisehen,
loiste syksyiseen olohon.

Hyvää joulua Sinulle,
valon lähteestä minulle.